

ΑΠΟ ΤΙΣ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ο Ρουσσώ προς την κ. Ουντένο

Γενεύη 31 Οκτωβρίου 1757

Γλυκειά μου και θελικική μου Σοφία,

Να και είμαι άρρωστος και περιλούπος μέχρι θανάτου, δεν μπορώ να πό πως ή διαμονή μου εδώ είναι έντελώς δυσάρεστη. Σε θυμάμαι πάντα. Δεν σ' έχω βγάλει ούτε μία στιγμή απ' το νου μου.

Μαζουά από όλους τους όληλους, από την τύψη του μάταιου κόσμου, εδώ που βρισκομαι, αισθάνομαι περισσότερο από κάθε άλλη φορά, τόσο υπέρτατη αρετή, τόσο θεία χαρά, είναι ή αγάπη, ή αγάπη μας.

Όπως σου έλεγα και άλλοτε, ό έρωτας καθώς και ή αληθινή, ή πραγματική φιλία, δεν έχουν άλλους νόμους. παρά μόνο τον άνώτερο νόμο του αισθήματος.

Ό! αγαπημένη μου Σοφία. Ό,τι δήποτε και αν αισθάνομαι εδώ τώρα, σ' αυτές τις τραγικές και άρρωστες ημέρες μου, ένα μόνο πράμα σου ζήτη : Νά μ' αγαπάς.

Δεν ποθώ τίποτ' άλλο απ' αυτό τό αισθήμα της αγάπης σου, που είναι γεμάτο από άφέλεια, από αγνότητα, από ζωή.

Γράψε μου και παρηγόρησε με τώρα, σ' αυτές τις στιγμές που περνώ, σ' αυτές τις ημέρες που πονει ή ψυχή μου και βύθισε και σ' τους δικούς σου νόμους μέσα στην ψυχή μου, για να μπορέσουν οι θλίψεις και τών δυό μας, έτσι ενοχμένες όπως θάνα, να γίνουν πηγή ήδονης και ή ζωή μας έτσι να μείνη με τους δεσμούς μιās αμοιβαίας έμπιστοσύνης.

Έτσι μόνο σέ σκεπτομαι, έτσι μόνο σέ νοσταλγώ, αγαπημένη μου.

Και τώρα σ' αφήνω, περιμένοντας γράμμα σου.

Υγίαινε, Σοφία μου, αγαπητή μου' και θελικτική ψυχή της αγάπης μας.

Στον φίλο μας, Σαιντ-Λαμπέρ, δόσε τους πιο τρυφερούς χειρουργούς μου.

Ποτέ, στη ζωή μου δεν θά λησμονήσω, πως και οι δυό σας, μ' έμαθατε να εκτιμώ και να γνωρίζω περισσότερο τόν εαυτό μου.

Έσ' με την αγάπη σου κ' εκείνος ή την συμπάθεια και τη φιλία του. Δεν θά σέ λησμονήσω ποτέ, αγαπημένη μου Σοφία.

Ιωάννης Ρουσσώ

που υπεράσταζε τό πρόστεγον του έξώστου. (Μέχρι πρό 20ετίας διαζοίνετο στό ξύλο ή βαθεία τομή που έκανε ή σπαθιά εκείνη.)

Την ίδια στιγμή ό σωματοφύλακας του 'Αλή, ό Φεΐμ Τσίμης με μία κομπλουρία ρίχνει νερό τόν Καφτάν 'Αγά, αλλά και αυτός έπεσε άμέσως νεκρός, από τις σφαίρες τών στρατιωτών του Μεχμέτ Πασσά, που πυροβόλησαν από την αλλη! Για λίγες στιγμές δεν άκουγε κανείς παρά πυροβολισμούς, βρισές και κατάρες. Ό Μεχμέτ και ό 'Αλής άποτελούσαν ένα συμπλεγμα ανθρώπων που έπάλευαν ποιος να έξοντώση τόν άλλο, και κανείς δεν έτολμούσε να τους πυροβολήση, για να μη σποτώση και τό δικό του κήριο. Έτρεξαν λοιπόν και τους έξώρισαν. Οι σωματοφύλακες του 'Αλή έτράβηξαν τόν κύριο τους στό δωμάτιο, και οι του Μεχμέτ στην αλλη. Άρχισε τότε δεινή πολιορκία, άγρία σφαγή. Τέλος οι στρατιώται του Μεχμέτ ανεζάλυψαν την πόρτα του ύπογειου, εβάνο από τό όποιον ήταν τό δωμάτιο του 'Αλή, έμπήξαν μέσα και άρχισαν να πυροβολούν αστόπως τό ξύλινο ταβάνι. Μία σφαίρα βρήκε τόν 'Αλή στην κοιλιά. Ό Τυράνος κυλίστηκε χάμου αιμόφυρτος και σπιροφυγίζε σά φειδί. Με σβυσμένη φωνή λέει στό Θανάση Βάγια :

— Τρέξε γρήγορα, Θανάση μου, τρέξε και σκότισε την Κυρά Βασιλική... Νά μην την χαρή άλλος !...

'Αλλ' ό Βάγια, αντί να κάμη αυτό, άνοιξε την πόρτα και έζάλεσε τους πολιορκητάς ν' άνέβουν. Τό δωμάτιο γέμισε από στρατιώτες και ό Μεχμέτ έκοψε τό κεφάλι του 'Αλή Πασσά, τό όποιον έδειξε από τό παράθυρο στους έυρισκομένους στην αλλη. «Ό άποστάτης απέθανε, φώναξε ό Μεχμέτ. Ζήτη ό Σουλτάνος Μαχμούτ !...» «—Πολλά τά έτη του !...» άπήνησαν οι στρατιώται. Έπειτα έβάλανε τό κεφάλι του Τυράνου σ' ένα χρυσό δισκο και με φωνές και τραγούδια τό περιέφεραν σέ όλα τά Γιάννενα, εισπραττοντες φιλοδώρηματα από Χριστιανούς και Τουρκοκ. Έτσι έφθισαν και στό σπίτι του Μητροπολίτου 'Ιωαννίνων, ό όποιος την ώρα εκείνη δειπνούσε με τους προχόντας Δημ. 'Αθανασίου και Α. Δρόσον. Η συνοδεία άνέβηκε γρήγορα τη σκάλα, μπήκε στην τραπεζαρία και ό άξιωματικός που κρατούσε τό δισκο τόν άκούμπησε στό τραπέζι. Έτράβηξε την πράσινη τσόχα που σκέπαζε τό κεφάλι και έδειξε θοιαμβεντικώς τό άθλιο λείψανο του Τυράνου. Ό Μητροπολίτης έσηκώθη όρθιος, έκαμε τό σημείο του σταυρού και είπε :

— Ό Θεός του έλέους και τών οικτιρμών άς συγχωρήση την ψυχήν του !...

'Αλλ' ό άξιωματικός ήθελε και τό μπαξίσι του. Και ό Μητροπολίτης του έδωσε ένα πουγγί γεμάτο χρυσά νομίσματα.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ

Του Κατωγλα Μαντες

Ό 'Αχόδ ήταν πολύ πλούσιος βοσκόσ στον κάμπο. Η γυναίκα του, μία ζεστή μέρα του καλοκαιριού, άφου άκούμπησε καταγής την στάμνα της που την είχε γεμίσει στό πηγάδι, ξεπλώθηκε κάτω από ένα δένδρο στη χώρα της Βιθηνίας, άποκοιμήθηκε και είδε ένα όνειρο. Στην άρχή της φάνηξε πως την έζυπνούσαν και πως ό 'Αχόδ της έλεγε :

— Γυναίκα, έλα ζόβνα ! Στους έμπορούς της Σεγγόο, πέουσι, πούλησα έκατό άρνιά, και άκόμη μου χρωστάνε τά χρημάτα. Μά ή Σεγγόο είναι πολύ μαζουά και είναι πολύ βαρεία τά γεράματα. Ποιον μπορούσα να στείλω για να μην πάω εγώ ; Σπάνιο πράγμα είναι ό πιστός και προσεχτικός άνθρωπος. Πήγαινε εσύ και ζήτησε τους ένενηντα άργύρια.

Η γυναίκα δεν έφερε καμιάν αντίρρηση' δεν μίλησε ούτε για έρημο, ούτε για τό φόβο που είχε, ούτε για τους ληστες.

— Διάταξε κύριε τη δούλη σου, ψυθύρισε μόνο. Και όταν δείγοντάς της προς τά δεξιά της είπε εκείνος :

— «Από κει είναι ό δρόμος», έπήρε αυτή άμέσως ένα μάλλινο σάλι και έξεκίνησε. Ό δρόμος ήταν δύσβατος και τόσο μυτερές ήταν οι πέτρες που τά πόδια της γεμίσαν αίματα και δάκρυα έγένευσαν τά μάτια της. Ός τόσο επερατόησε όλη τη μέρα και τό βράδυ περπατούσε άκόμη, χωρίς ν' άκούη τίποτε και τίποτε να βλέψη, όταν έξαφνα, μέσ' απ' τά σκότη, κάποιος με άγρια φωνή όρμησε, της έφραξε τό στόμα με τό χέρι, ώσαν δαιμονιμένος της άραξε τό σάλι και έγινε άφαντος άφου της έπιτησε κατάστηθα ένα μαχαίρι.

Τ' όνειρο, την στιγμή αυτή ήταν τόσο τρομερό, που την έξύπνησε. Ό άνδρας της ήταν όρθιος μεροστά της.

— Στους έμπορούς της Σεγγόο, της είπε, πούλησα έκατό άρνιά και άκόμη μου χρωστούνε τά χρημάτα. Μά ή Σεγγόο είναι πολύ μαζουά και πολύ βαρεία τά γεράματα. Ποιον μπορούσα να στείλω για να μην πάω εγώ ; Σπάνιο πράγμα είναι ό πιστός και προσεχτικός άνθρωπος. Πήγαινε σύ και ζήτησε τους ένενηντα άργύρια.

Η γυναίκα είπε :

— Ό κύριός μου ώμίλησε. Είμαι έτοιμη.

Έφράναξε κατόπιν τά παιδιά της, έβαλε τά χέρια της επάνω στό κεφάλι του πρωτότοκου, που ήταν χαρά να τόν βλέψη, φίλησε στό μέτωπο τό μικρότερο, και άφου πήρε τό μάλλινο σάλι της, έξεκίνησε...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Ο ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΟΥΥ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η γυναίκα γεννιέται μαζί με την ευτυχία, την όποιαν όμως δεν κατορθώνει ποτέ να τη δώση στον άνδρα.

Όταν μία γυναίκα είναι όμορφη λέμε ότι είναι άνόητη, όταν είναι άνόητη λέμε ότι είναι καλή και όταν τύχη να είναι μόνον καλή, τότε δυστυχώς δεν γίνεται πιά λόγος γι' αυτήν.

Όσο περισσότερο αγαπά κανείς μια γυναίκα τόσο λιγότερο την καταλαβαίνει και όσο περισσότερο την καταλαβαίνει τόσο λιγότερο την αγαπά.

Μιλάτε πάντοτε για έρωτα με τις γυναίκες, αλλά ποτέ με τη γυναίκα σας

